

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר נשמעת טענה בעולם ש'ספרדו ספרדני'א וחנטו חנט'א' - אזי צריכים לומר בפירוש את המציאות האמיתית ע"פ תורה, ואין מה לחשוש כיצד תהי' התגובה כו', מכיון שהעולם מוכן לקבל את הדברים

ראה ע"ד

ערב שבת קודש פ' ויגש, ה' טבת
ה'תשס"ד

תצט

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
חמותו מרת גיטל ב"ר אשר ע"ה דווינסקי
נפטרה ביום ד' טבת ה'תשנ"ו
אחותו מרת חנה ב"ר יהודה ע"ה ימיני
נפטרה ביום ה' טבת ה'תשנ"ו
אמו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני
נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.
נדפס ע"י
הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה
ומשפחתם שיחיו ימיני

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

נותר רק ענין אחד ויחיד / משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת ה'תשמ"ז

8 זמן הגאולה

כשרק יפתחו את העינים יראו מיד איך שהעולם כולו מוכן / הזמן הנוכחי באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

אכילת שור הבר והלוויתן ופעולתה בדם ובשר הגשמי / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח

יורידו אותו מה"כסא", ואז לא יחזירו את השטחים / שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

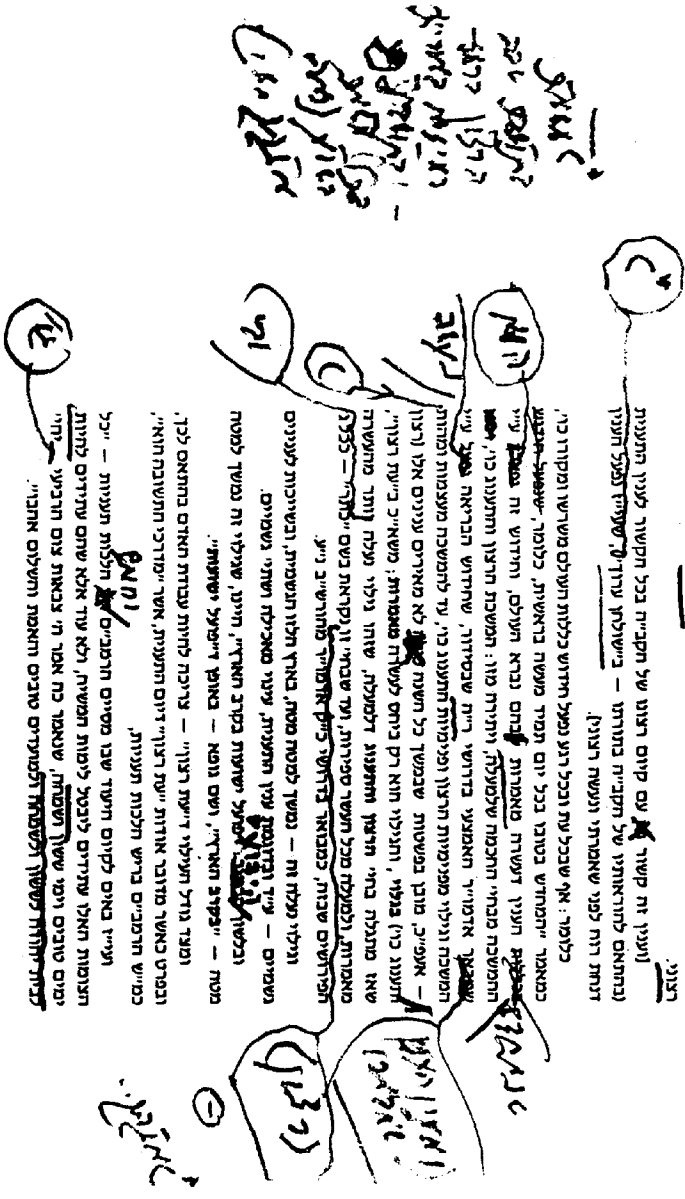
התענית - "יום רצון לה'" / צילום מיוחד מהגהת הרבי לשיחת י"ז תמוז ה'תשמ"ג

לקוראינו היקרים

בשבוע הבא ייצא-לאור בעז"ה גליון ה-500 של קונטרס "יחי המלך"
 הגליון יהי מוגדל ומיוחד, מלא וגדוש בשיחות מרתקות בעניני גאולה ומשיח
 ואמונה בנשיא הדור, אגרות קודש מיוחדים, וצילומי כתב-יד-קודש נדירים
 להזמנות ולהקדשות ניתן לפנות עד יום רביעי, י"ג טבת
 בציפי' להתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממ"ש
 אצרכת "יחי האזק"

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-735-6584
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)
 דואר אלקטרוני: yeichi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

ה'ת' - תענית
 ל' - ל...
 א' - א...
 ב' - ב...
 ג' - ג...
 ד' - ד...
 ה' - ה...
 ו' - ו...
 ז' - ז...
 ח' - ח...
 ט' - ט...
 י' - י...
 יא' - יא...
 יב' - יב...
 יג' - יג...
 יד' - יד...
 טו' - טו...
 טז' - טז...
 יז' - יז...
 יח' - יח...
 יט' - יט...
 כ' - כ...
 כא' - כא...
 כב' - כב...
 כג' - כג...
 כד' - כד...
 כה' - כה...
 כו' - כו...
 כז' - כז...
 כח' - כח...
 כט' - כט...
 ל' - ל...

התענית - "יום רצון לה"

בקשר עם עשרה בטבת - יהפך לשמחה - הבאנו צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת י"ז בתמוז ה'תשמ"ג (לקו"ש חכ"ג ע' 300)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

ומזה מובן גודל העילוי ד"יום רצון לה" - התגלות רצון העליון ב"ה, הקשור גם עם גילוי ענין התענוג דלמעלה, ובלשון הידוע: **נחת רוח** לפני שאמרתי ונעשה רצוני.

[וענין זה קשור עם קיום רצונו של הקב"ה בכל הקשור לענין התענית (בהתאם להוראותיו של הקב"ה בתורתו - **ב"שולחן ערוך***)], שעי"ז נפעל הענין דנחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני].

כלומר: אף שבכל עת ובכל רגע נפעל חידוש כללות העולם משרשו ומקורו כו', כמאמר "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", כלומר, **שנתחדש** הענין דעשרה מאמרות בהם נברא העולם, וחידוש זה הוא ע"י המשכה מבחי' החכמה שלמעלה, ויתירה מזו: המשכת הרצון והתענוג כו' (**ומעין הענין שמבארו** אדמו"ר האמצעי בדרושי ר"ה שבסידור, שחידוש הבריאה נעשה ע"י המשכה וגילוי מפנימיות הרצון ופנימיות התענוג כו', עד להמשכה מעצמות ומהות) - אעפ"כ, מובן בפשטות שבמשך כל השנה לא מאירים עינינו אלו (רצון ותענוג כו') בגלוי, והגילוי הוא רק ביחס לעשרה מאמרות; משא"כ בעת רצון, שאז מתגלה בחי' הרצון והתענוג דלמעלה, שזהו גילוי נעלה וביותר מהעשרה מאמרות, ולמעלה מכל העשר ספירות, ועד שבחי' זו (**רצון**) נקראת בשם "כתר" - ככל ג' הפירושים שבה, כמבואר בדרושי כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע.

וגילוי נעלה זה - נמשך למטה מטה, בארץ הלזו הגשמית, ובשייכות לענינים גשמיים - ע"ד ובדוגמת ענין התענית, עינוי מאכילה ושת"י גשמיים.

ובלשון הידוע*: "פועל ישועות בקרב הארץ", היינו, שגילוי זה נמשך למטה מטה - "בקרב הארץ", ושם גופא - באופן ד"פועל ישועות".

ומצד גודל העילוי ד"עת רצון" - צריכה להיות עבודת האדם בהתאם לכך, ובפרט כאשר מדובר אודות "עת רצון" דיום התענית, אשר "מדרכי התשובה הוא", כמ"ש הרמב"ם בריש הלכות תעניות,

ועי"ז באים לקיום היעוד שבו מסיים הרמב"ם **וחותם** הלכות תעניות - "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר כה אמר ה' צבאות צום הרביעי גו' יהי לבית יהודי לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו".

(* משא"כ בתושב"כ שבה הרצון ברמז - רמיזא אגה"ק ... [סכ"ט]).
באורייתא - ובתושב"כ בכלל משא"כ בשו"ע (ראה) אגה"ק .. [סכ"ח].

נותר רק ענין אחד ויחיד

אולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא - מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים" ("ועמך כולם צדיקים"), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי..." ויתבעו שתבוא הגאולה תיכף ומיד . . ואז, מיד הוא בא!! • יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד - וחייב אדם לומר בלשון רבו, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בביאת דוד מלכא משיחא • משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת* ה'תשמ"ז - מוגה

וגאולה העתידה, ע"י "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", **דוד מלכא משיחא**.

ליתר ביאור:

נתבאר לעיל⁶ אודות תוכן הפנימי דחנוכה - שקשור עם נס ה"שמן"⁷, בחי' ה"שמן" שבתורה, פנימיות התורה, רזין דרזין דאורייתא⁸, ו"שמן" זה צריך להאיר "על פתח ביתו מבחוץ"⁹, שזהו תוכן הענין ד"פועל מעינותיך חוצה", שה"מעייני" עצמו (לא רק המים שמתפשטים ממנו) בא באופן של הפצה

א. לאחר סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחנוכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומברך, והן אצל השומעים, "שומע כעונה"¹, ואדרבה, "גדול העונה אמן יותר מן המברך", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים² - הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ועאכו"כ ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³ (ועד"ז ביום הששי שנאמר בו "טוב" ב"פ⁴), עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל זמן (ובמילא - נמשך גם בבחי' המקום⁵) חדש, השייך לביהמ"ק העתיד

(1) סוכה לח, ב. ובכ"מ.

(2) ברכות נג, ב. וזיר בסופה.

(3) פרש"י בראשית א, ז - מב"ר פ"ד, ו.

(4) בראשית א, כה. שם, לא. וראה חזקוני ורמב"ן עה"פ שם, לא.

(5) ראה שעהיה"א פ"ז (פב, א): גדר ובחי' שם עולם

(* כקביעות שנה זו - תשס"ד, המו"ל.

נופל על בחי' מקום ובחי' זמן. ובלקו"ת (ברכה צח, א): שהמקום והזמן שניהם הם נבראים בבחי' א'.

(6) שיחת ש"פ וישב, א' דחנוכה - סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 158 ואילך. ע' 169 ואילך. ועוד.

(7) ראה שבת כא, ב ובפרש"י (ד"ה מאי חנוכה).

(8) לקו"ת ש"ש ב, ד ואילך. כד, ד ואילך. ובארוכה - אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.

(9) שבת שם.

יורידו אותו מה"כסא", ואז לא יחזירו את השטחים

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

. . כשהכל עד עתה לא הועיל, הראו עוד ענין (שכבר מותר לספרו):

בירושלים העתיקה, בחברון, בשכם ובכמה מקומות שהיהודים שם בתוקף - יידו הערבים אבנים באנשי-צבא ומשטרה (שנים לפני ה"אוטונומי", היל"ת).

לפני שנה או שנתיים הם לא העיזו לעשות זאת (אלא באופן מאוד יוצא מן הכלל) משום שלא היתה להם החוצפה לזה (אע"פ שהממשלה אז היתה לכאורה יותר ותרנית בנוגע לשטחים), וכעת זה נהי' מעשה בכל שני וחמישי, וילדים עושים זאת!

מדוע זה נהי' כך? - מפני שהם מרגישים (על-כל-פנים "מזליהו חזי") שהיהודים נחלשו - רחמנא-ליצלן - בבטחון והחלו לחשוב שזהו "כוחי ועוצם ידי", ובמילא הוא 'בעל-הבית' וכשם שהוא כבש את השטחים כך הוא יחזירם.

אך האמת היא שאין זה כחו ועוצם ידו, אלא 'יד ה' עשתה זאת', וכולם הודו בכך (גם עמי הארץ), ואם הקב"ה מסר את השטחים - בשר-ודם לא יכול להחזירם!

רק שהקב"ה נותן בחירה, ובמילא הוא יכול לומר שבחר בהיפך החיים, היפך רצון הבורא והיפך הטובה שלו!...

- יורידו אותו מה"כסא", ואז לא יחזירו את השטחים, כי סוף-כל-סוף הצד שכנגד לא יקח אותם (כפי שכבר ראו זאת גם בעיני-בשר).

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"פ מקץ ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

ליכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא אה ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

גם במקום ה"חוצה", עד ל"חוי" שאין חוצה הימנו (כנ"ל בארוכה).

דהנה, בדורות הראשונים היתה פנימיות התורה "נסתרה" . . ונעלמה מכל תלמידי חכמים, כי אם ליחיד סגולה, ואף גם זאת בהצנע לכת ולא ברבים", אמנם, בזמנו של האריז"ל התחיל "מותר ומצוה גלגות זאת החכמה"¹⁰.

ולאחרי כן ניתוסף יותר בגילוי פנימיות התורה - ע"י התגלותה של תורת החסידות, ובפרט תורת חסידות חב"ד, שעל ידה באה פנימיות התורה באופן של "תפרנסון"¹¹, בהבנה והשגה בחכמה בינה ודעת, עד לגילוי תורת החסידות באופן ד"פוצו מעינותיך (דהבעש"ט) חוצה".

ובענין זה - "פוצו מעינותיך חוצה" - ניתוסף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שעל ידו נעשה הענין דהפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממשי, ע"י תלמידיו ושלוחיו, "חיילי בית דוד", שיוצאים ל"מלחמת בית דוד", לבטל את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך"¹², עד לביאת המשיח, באופן ד"ברוך¹³ ה' לעולם אמן ואמן"¹⁴.

ולכן, לאחרי עבודתם של רבותינו נשיאינו בהפצת המעיינות חוצה במשך ששה דורות, "שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור

כרמך"¹⁵, בעידור וניכוש "אילנא דחיי"¹⁶ דתורת החסידות, כדי שיתן את פרוי (פירות ופירי פירות עד סוף העולם¹⁷), "עד¹⁸ כי יבוא שילה"¹⁹ - הרי, בדורנו זה, דוד השביעי, "כל השביעיין חביבין"²⁰ (בדוגמת שנת השמיטה, "בדורות שביעית חביב . . בשנים שביעי חביב"²⁰), לא נותר אלא להוריד²¹ ולהביא את ביהמ"ק הנצחי, "מקדש אדני-כוננו ידך"²², בגאולה האמיתית והשלימה (שאינן אחרי' גלות²³) ע"י משיח צדקנו (שביאתו תלוי' בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט²⁴).

ובסגנון האמור - שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתוכנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש הענין דעניית אמן, שזהו"ע הנצחון ד"מלחמת בית דוד",

- לאחרי בזבוז אוצרות המלוכה²⁵, "הון

(15) בהר כה, ג.

(16) ראה זח"ג קכד, ב - ברע"מ. אנה"ק שם.

(17) ע"ד ל' חז"ל - זבחים לז, ב. בכורות טז, א. ועוד. כולל הפירוש הפנימי - שעושים "סוף" להעלם והסתר ד"עולם" (ולעיר מפ' מחז"ל "בן מאה כו' עבר ובטל מן העולם" - אוה"ת חיי שרה ק', ב. בשלח ע' תקל. חוקת ס"ע תתי. ועוד).

(18) ל' הכתוב - ויחי מט, יו"ד (שקורין עתה בתפלת מנחה).

(19) ראה לקו"ד ח"ד תרסז, ב.

(20) ויק"ר פכ"ט, יא.

(21) כי הוא בנוי ומשוכלל כבר (ראה לקמן בפנים).

(22) בשלח טו, יז ובפרש"י. זח"ג רכא, א.

(23) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתורה ה"ג ונאמר - פסחים קטז, ב.

(24) ראה אנה"ק דהבעש"ט (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

(25) להעיר מהשייכות לפ' ויגש, והשיעור דיום השבת - שבו נאמר "וילקט יוסף את כל הכסף גו'" (פרשתנו מז, יד), ונאמר חז"ל (פסחים קיט, א. וש"נ) "שלש מטמוניות הטמין יוסף כו'" (נתבאר בתו"א פרשתנו מד, ב ואילך).

(10) אנה"ק סכ"ו.

(11) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 156 הערה 35.

(12) תהלים פט, נב.

(13) שם, נג.

(14) ראה בארוכה שיחת שמח"ת תרס"א - נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך.

אכילת שור הבר והלוויתן ופעולתה בדם ובשר הגשמי

וכפי ששמענו מנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר "הכל מוכן", כולל גם – ש"הכל מוכן" בכל הענינים ובכל הפרטים, ופרטי פרטים, ועד שגם ה"שולחן" כבר "ערוך" בכל המעדנים – הן ביין המשומר, והן בבשר ובדגים; והבשר הוא דוקא בשר הקשור עם "שור-הבר", והדגים הם דוקא דגים הקשורים עם ה"לוויתן", וכמדובר כמה פעמים.

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש צריכה להיות התחלת האכילה בסעודה, שע"י האכילה נעשה הדבר הנאכל "דם ובשר כבשרו" של האוכל, ובענינו – שהדם ובשר הגשמי של כל יהודי בדורנו זה, "מתהווים" מחדש ("ווערט אויפגעטאן מחדש") באופן חדש לגמרי – מהענינים דיין המשומר, שור הבר והלוויתן.

(משיחת עשרה בטבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

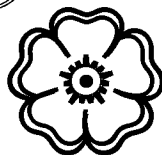
אין לו שום ענין ב"גורדי-השחקים" של ניו-יורק...

זוהי גם טענתו של כאו"א מישראל בזמן הגלות: "עד מתי?!"... רצונו של יהודי לישוב בשלוח "בארץ מגורי אביו!" אין לו שום ענין ב"גורדי-השחקים" ("וואַלקן-קראצערס") של ניו-יורק... מה לו ולחוף לארץ, מקום ומצב של גלות?! ולכן, "מיצר" וצועק "עד מתי"... רצונו לישוב בשלוח "בארץ מגורי אביו", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

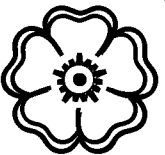
(משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לע"נ ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"ה"ר שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ברכת מזל טוב

לחתן התמים יוסף יצחק הכהן ש"י כהן
לרגל בואו בקשרי השידוכין בשעה טובה ומוצלחת עב"ג תחי'
יה"ד שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות

יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור, "אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם"²⁶, אשר, במשך כל השנים היו כמוסים וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומזבזים אותם, לכאו"א מישראל, כפי שנקראו בני" בעת יצי"מ ולתמיד, כמ"ש²⁷ "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים" (ויתירה מזה "על צבאותם"²⁸, למעלה מהניצוצין, מצבאות הוי'²⁹), כמבואר בהמשך ההילולא³⁰ –

אזי באים לפ' ויגש, "קורות ביתנו ארזים רהיטנו ברותים", ביהמ"ק העתיד להבנות בימיו של מלך המשיח, "ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

ב. ולכן:

יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו³¹, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר³² עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בבית דוד מלכא משיחא.

ובמילא, על כאו"א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתיד – ש"בנוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד

ובנוד"ד – י"ל הרמז אבל גלוי: גילוי כל האוצרות שאצר והטמין יוסף דדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, וביקש והפציר וציווה לגלותם ולהפיצם.

(26) תו"ח שמות שכב, ב.

(27) בא יב, מא.

(28) שם, נא.

(29) ד"ה בעצם היום הזה גו' – בתו"א ר"פ בא.

(30) ד"ה באתי לגני תש"י פ"י ואילך.

(31) ברכות מז, א. ושי"נ.

(32) במכתבו – נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצ"ז, ב.

אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט.

ולהתגלות למטה³³ – תיכף ומיד ממש. וכאמור, ענין זה שייך לכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁴, מהגדול שבגדולים עד לקטן שבקטנים, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו', שכן, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו' מסוים, כי אם, ענין השייך לכאו"א מישראל, כל העשר סוגים ד"ראשיכם שבטיכם גו' טפכם נשיכם גו' מחוטב עציק ועד שואב מימק³⁵, שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתיקים מהמפורש בתורה, תושב"כ ותושבע"פ, באופן המובן ושייך לכאו"א מישראל.

ובלשון הכתוב³⁶ – בא' ההפטרות, אשר, כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות הגלות³⁷ – "עם זו יצרתי לי (למען³⁸) תהלתי יספרו", היינו, שענינו דכאו"א מישראל (כולל גם זה אשר "בשם ישראל יכונה"³⁹, בהמשך הפטרה הנ"ל) לספר תהלותיו של הקב"ה, עד לתהלה עיקרית – "כי גאל ה' יעקב גו"⁴⁰ (בסיום וחותרם ההפטרה הנ"ל).

ג. ונקודת הדברים – באותיות פשוטות ומובנות לכאו"א מישראל ממש:

הענין ד"מעלין בקודש" – מובן ופשוט לכל, ולא עוד, אלא שגם מצד טבע הבריאה ישנו וצריך להיות ענין של צמיחה וגידול, לא רק בישראל, אלא גם אצל אוה"ע, ואפילו אצל

(33) ראה פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.

(34) בא י, ט.

(35) ר"פ נצבים. וראה זח"ב פב, א.

(36) ישע"י מג, כא.

(37) ראה שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת ר"ס רפד. ועוד.

(38) פרש"י עה"פ.

(39) מד, ה.

(40) שם, כג.

גם במצב ד"ויחי יעקב" – חסר הענין הכי עיקרי

ונקודת הענין – שגם כאשר בני נמצאים בארץ מצרים, בזמן ומצב הגלות ש"כל המלכות (גלויות) נקראו ע"ש מצרים", אומר **פרעה**, ה"מושל בכיפה", ש"טוב כל ארץ מצרים לכם הוא", וע"פ הציווי שלו נותנים לבני "אחוזת בארץ מצרים במיטב הארץ", ובאופן ד"וישב ישראל (ישיבה אמיתית – בשלוח) בארץ מצרים בארץ גושן", ולא עוד אלא ש"ויאחזו בה", "לשון אחוזה", ואולי י"ל גם "לשון אחיזה" [ושניהם אמת – שה"אחיזה" היא בתוקף של "אחוזת"], ועד ש"ויפרו וירבו מאד", ש"מאד" מורה על מעמד ומצב שלמעלה ממדידה והגבלה – שאז נעשה גם בארץ מצרים מעמד ומצב ד"ויחי יעקב (כאו"א מישאל שנקרא בשמו של יעקב) . . . שבע עשרה שנה", חיים טובים (י"ז שנה בגימטריא טוב) **לאמיתתם**, ברוחניות [חיים שחדורים בתורה, "תורת חיים", ומצוותי עליהם נאמר "וחי בהם", ו"אין טוב אלא תורה"] ובגשמיות גם יחד.

אמנם, גם כשנמצאים במעמד ומצב ד"ויחי יעקב", חיים אמיתיים, ועד לאופן שלמעלה ממדידה והגבלה, "מאד" – הרי, כל זמן שנמצאים "בארץ מצרים", **חסר הענין הכי עיקרי** שאליו משתוקקים כל בני – להיות במעמד ומצב ד"בנים הסמוכים על שולחן אביהם", שלכן, גם כשיש להם כל המצטרך להם ברוחניות ובגשמיות, במה נחשב זה בערך לצער הגלות, "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"?!... ולכן, מפרשת ויחי, "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנים", באים לפרשת (וספר) שמות שקשורה עם ענין הגאולה (ספר הגאולה), "ואלה שמות בני ישראל, על שם גאולת ישראל נזכרו כאן", "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין".

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תנש"א - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

ולעילוי נשמת האשה מרת **רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק**

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

מדור הכתי"ק מוקדש לע"נ ר' **שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן**

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש"

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

ואם בזמן הגמרא – כבר "כלו כל הקיצין"⁴⁴, ומאז "עבר⁴⁵ קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"... עאכ"כ לאחר החושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

ולכאורה צ"ל דהסיבה להמשך אריכות הגלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה ב"רכוש גדול"⁴⁶ (כפי שמצינו בגלות מצרים (שגאולתנו היא כימי צאתך מארץ מצרים⁴⁷), "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם"⁴⁸), אמנם, בימינו אלה לא שייך עוד סיבה זו – שהרי ישנו כבר גם ה"רכוש גדול" ריבוי הכי מופלג דתורה ומצוות שקיימו בני במשך כל הדורות.

ובפרט לאחר גילוי פנימיות התורה ובאופן דהפצה, בחכמה בינה (וגם) **דעת**, הרי כמחז"ל⁴⁹ "דעה קנית מה חסרת".

[וזה שיכול להיות עוד יותר – הרי מכיון ש"ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים"⁵⁰, באופן **דאין-סוף**, לא יוכלו לעולם להגיע לתכלית וסוף הענין, ואילו כל מה שיכולים להשיג – הרי ע"פ חזקת כשרות דבני, השיגו **כבר; ואדרבה**, בכדי שיתוסף עוד יותר בעבודתם ורכושם של ישראל – ה"ז ע"י שתבוא תיכף הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' עבודתם של ישראל בתכלית

44 סנהדרין צז, ב.

45 ירמ' ח, כ.

46 ועד"ז בנוגע למשיח – שמיד ברגע שלאחרי החורבן "נולד מושיען של ישראל" (ראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. ובכ"מ). ומאז ועד היום הזה הולך וגדל כו' (ובפרט ע"י עבודתם של ישראל במשך הדורות), עד לתכלית העילוי.

47 מיכה ז, טו.

48 ברכות ט, סע"א ואילך.

49 ויק"ר פ"א, ו. ושי"נ.

50 איוב יא, ט. וראה ה"ל ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ה.

בעלי-חיים, ואפילו בסוג הצומח (עד לסוג הדומם שגם בו יש בחי' צומח שבדומם⁴¹), ובמילא, מבין כאו"א, גם קטן שבקטנים⁴², שבעיני קדושה צריך בודאי להיות עילוי והוספה, "מעלין בקודש".

ובמילא, מובן בפשטות לכאו"א שלא יתכן שלאחרי ימי החנוכה יהי' ענין של ירידה ח"ו, אלא אדרבה, "מעלין בקודש" (הוראה שלוקחים ובהדגשה מימי חנוכה, כנ"ל*), **ובפשטות** – שהענין דהנוכה קשור עם חנוכת המשכן, ולאחרי זה באים לחנוכה עליונה יותר, ואין עליון מזה אלא חנוכת **ביהמ"ק**.

ובפרט ע"פ המבואר בפנימיות התורה, תורת החסידות, הקשר והשייכות דפ' ויגש ל"קורות בתינו ארזים גו", כנ"ל בארוכה.

ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביהמ"ק בגלותנו זה האחרון – אין הכוונה לבית ראשון ובית שני, כי אם, לבית **שלישי**, אשר, בית זה בהכרח יהי' **באין-ערוך** אפילו ביחס לבית שני, "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שכן, בשביל העילוי דבית שני, היתה "מספיקה" הירידה דחורבן בית ראשון וגלות במשך שבעים שנה, ובמילא **פשוט**, אשר חורבן בית שני וגלות במשך **למעלה מאלף ותשע מאות שנה**... אפשרי להיות אך ורק בשביל עילוי **שבאין-ערוך לגמרי!**⁴³

41 תו"ח פרשתנו צא, סע"א ואילך.

42 ואדרבה – אצל קטן מודגש יותר טבע הצמיחה והגידול **כפשוטו** (משא"כ בגיל העמידה וכו'), ומזה מובן גם בנוגע לצמיחה וגידול **ברוחניות**: ואילו גדול שבגדולים, עד לצדיק גמור – זקוק להתבוננות כו', שלמרות גדול מעלת עבודתו, יש לו צורך בצמיחה וגידול, "ילכו מחיל אל חיל", עד לאופן ד"אין להם מנוחה כו'" (ברכות בסופה. ושי"נ).

43 ראה ע"ח (שער מיעוט הירח פ"ב) דגלות בבל יש בו עילוי במצב ספ"י המל' לגבי המצב בבית שני.

* ס"ב בהשיחה - סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 217.

(מהעבודה) יגדל יותר.

ומה שישנם טפשים הצועקים שטוב להם בגלות – האם בשביל זה הקב"ה "יאבד עולמו (תענוג בורא) מפני השוטים"!!

וכשם שכאשר שאלו במשנה⁵ "אם אין רצונו בעבודת כוכבים למה אינו מבטלה" [ובפרט שיטול העבודה זרה צריך להיות מכל וכל, שלא ישאר "מאומה"⁶] ענו על כך: "הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ומזלות, יאבד עולמו מפני השוטים?" כך גם אומרים כאן: האם בגלל שישנם טפשים החושבים שטוב להם בגלות – "יאבד עולמו" ויחזיקו הלאה את שיכנתא בגלותא ובני ישראל בגלותא?!!...

ובפרט שהקב"ה יכול הרי להוציא את בני ישראל מהגלות בשעתא חדא וברגעא חדא, "וארו עם ענני שמיא"⁷ [לא שבני ישראל זקוקים לעננים, אלא העננים זקוקים לבני ישראל], ולהביא אותם לארץ הקודש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(5) ע"ז פ"ד מ"ז (נד, ב). פי"א ה"א.

(6) ראה יג, יח. רמב"ם הל' ע"ז פ"ד ה"ז. הל' מאכא"ס (7) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

כיון שמאז עברו הרבה "לאלתר'ס", הרי בודאי שנמצאים כבר בפועל ברגע שלפני רגע הגאולה

. . אע"פ שנמצאים ב"מצרים", מלשון מיצרים וגבולים, החל מהמצרים וגבולים דעוה"ז, שזוהו"ע של גלות (כמבואר בתניא), ועאכו"כ בזמן הגלות כפשוטו, גלות בתוך גלות, מ"מ, "ויחי יעקב בארץ מצרים", חיים אמיתיים, "בתורה וחכמתה", שע"ז זוכים "לחיי העולם הבא" (כדברי הרמב"ם בסיום ספרו), כי, הנשמה מלכתחילה לא הלכה לגלות, ומה שהגוף נמצא עדיין בגלות, ויציאתו מהגלות תהי' ברצונו של הקב"ה – כבר העיד הקב"ה בתורתו ש"כלו כל הקיצין", וכבר מזמן הי' צריך להיות "דאלאי גלות", קץ האמיתי ("זיהי מקץ שנתיים ימים") בכל הפרטים, ויתירה מזה – שאין צורך ב"קיצין" מדידות והגבלות ("אויס קיצין, אויס מדידות והגבלות"), כי, הגאולה באה תיכף ומיד ברגע שלאח"ז – כש"געתי פרתו" בפעם השני, ואין צורך בגעיית פרה, כי, נשיא דורנו גילה זה בלשונו "לאלתר לגאולה" וכיון שמאז עברו הרבה "לאלתר'ס", הרי בודאי שנמצאים כבר בפועל ממש ברגע שלפני רגע הגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

השלימות, "כמצות רצונך"⁵¹].

ואולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא – מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים"⁵² ("ועמך כולם צדיקים"⁵³), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על

(51) ראה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תתשכה, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך.
(52) יבמות סד, סע"א. וש"נ.
(53) ישעי' ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א.

אריכות הגלות, "עד מתי"... וידרשו ויתבעו⁵⁴ שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", ובשבתות וימים טובים – "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", וכיו"ב, ואז, **מיד הוא בא!!**

(54) ראה מדרש תהלים (הוצאת באבער) מזמור יז. מדרש שמואל ספ"א (הובא ברד"ק סוף שמואל ב'). והובא להלכה – ב"י לטאו"ח סקפ"ח (משבלי הלקט דין סדר ברכת המזון). רוקח הל' תפלה סשכ"ב. וראה מדבר קדמות להחיד"א מערכת ק' אות טז. ובכ"מ.

קטע מההשלמות לסעיף ב' בשיחה זו, מ"הנחה – בלתי מוגה", ע"ד ההכרזה "עמדו הכן כולכם", לבנין ביהמ"ק והגאולה:

לכאורה, יכול לבוא משהו ולטעון: דיבורים אלו הם "ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אשר, בכל הזמנים והדורות שלפנינו לא נאמרו, ומה מדברים לפתע דיבורים כאלו, כיצד יגיב העולם לשמע דיבורים כאלו?!

ובכן, לכל לראש צריכים לדעת שאין מה להתפעל מהעולם, מה יאמרו וכו'; מכיון שכן הוא האמת ע"פ תורת אמת, יש להכריז על כך באופן גלוי.

ויתירה מזה – המצב כיום הוא שגם העולם מוכן לקבל זאת, צריכים רק לבוא ולומר באופן גלוי.

ועד"ז כאשר נשמעת טענה בעולם ש"ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא" * – אזי צריכים לומר בפירוש את המציאות האמיתית ע"פ תורה, ואין מה לחשוש כיצד תהי' התגובה כו', מכיון שהעולם מוכן לקבל את הדברים.

(* תענית ה, ב. עור ענין זה ראה בשיחת ש"פ ויחי תנש"א (קטע ממנה יודפס אי"ה בגליון הבא).

המדור מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה - נלב"ע ביום ד' מנ"א - שבת חזון - ה'תשס"ג יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות וזגתו: ח'י רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נבדיהם ונינים שיחיו – לברכות עד בלי די

כשרק יפתחו את העינים יראו מיד איך שהעולם כולו מוכן

זהו הדבר-פלא שמעוררים עליו כמה פעמים לאחרונה – שכאו"א נדרש לעשות את כל התלוי בו, לא (רק) בעיני ההכנה אל הגאולה, אלא בעיני הגאולה עצמה, ובשלימות הגאולה – שהגאולה תומשך עד שתהי' ניכרת למטה, בגשמיות העולם ועד לחומריות העולם!

ואע"פ שמהחומריות צריכים לעשות גשמיות באופן ד"גשמי ברכה", וגם הגשמיות צריכה להיות קשורה עם רוחניות דוקא, ועד לאופן ש"נפשם עיקר וגופם טפל", הרי שלימות הגאולה היא דוקא באופן שהרוחניות שואבת חיים מן הגשמיות, הנשמה שואבת חיים מן הגוף!

וכמוכן גם מהדגשת תורת החסידות בנוגע לסעודת הלוויתן ושור הבר, שסעודה זו תהא בגשמיות דוקא, היינו, שלמרות גודל המעלה בכל הביאורים הארוכים בתוכנם ועינים של הלוויתן ושור הבר, אין זה מגיע עדיין למעלת הסעודה בגשמיות דוקא, ואדרבה, לעת"ל יראו איך שכל הביאורים הנ"ל המובאים בתורת החסידות ובמוסר – ישאבו חיים מן הסעודה כפי שהיא בפשטות ובגשמיות!

וכמדובר כמה פעמים, שבזמננו זה כל ההכנות ישנן כבר בשלימות, ועד כדי כך, שגם הכפתורים מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד ("וועט מען גלייך דערזען") איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע ("מאנט") מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה" בשלימות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדש בכלל, ובפרט אבן השתי' שבו, שנמצאת שם מאז בריאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלימות, כך שמיד רואים איך שביית המקדש "בנוי ומשוכלל יבוא ויגלה מן השמים", ומתלבש במקומו הגשמי למטה!...

ויש להוסיף בכל זה:

מכיון שכאו"א מחוייב לומר "בשבילי נברא העולם", לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד מישראל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשבילו, שכל העולם רואה – איך שתיכף ומיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה [ההדגשות במקור])

האם הקב"ה "יאבד עולמו מפני השוטים"!?

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

. . עומדים תיכף לקרוא בתורה (בתפילת מנחה) "יחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה".

והנה, העבודה בגלות נמשכת כבר "שבע עשרה שנה", ומאה פעמים ככה – שבע עשרה מאות שנים, ועוד מאתיים שנה – 1900 שנה.

הכל מודים שזקוקים לירידה בגלות מצרים בכדי להתעלות אח"כ למקום גבוה יותר (ירידה צורך עלי').

אבל הרי לכל דבר יש שיעור...

מתגוללים אבודים ("מ'זואלגערט זיך פארלארענערהייט") בגלות כבר "שבע עשרה שנה", ושבע עשרה מאות שנה, עם עוד מאתיים שנה – כמה השיעור, עד מתי?!...

רחמנות על יהודים!...

וככל שבני ישראל מבינים את גודל הרחמנות עליהם – הרי הקב"ה מבין זאת שלא בערך יותר, גם ממה שהאבות מבינים, ולכן מבקשים מהקב"ה "ברחמך הרבים רחם עלינו"¹, תרחם עלינו כפי שאתה מבין את גודל הרחמנות עלינו (כמבואר בארוכה בלקו"ת²).

במילא, אפילו אם ישנה סיבה מספקת להמצאותם של בני ישראל בגלות עד עתה, הרי תירוץ זה מספיק רק לרחמים שיש לבני ישראל על עצמם – אך מהו התירוץ לרחמים איך שהקב"ה מבין?!...

ומה שמתרצים שהקב"ה יש לו הנאה ונחת מכך שבני ישראל עושים עבודתם בחושך כפול ומכופל של הגלות – אך כמה השיעור לזה!

יש לך נחת כבר 1900 שנה, אתה רוצה נחת – לבריאות! אבל גם לאחר שמישיח יבוא, יהי' תענוג בורא, אלא שביחד עם תענוג נברא³.

ומה שישנם חילוקי דעות בזה – מה נוגע עכשיו דעות כאשר יהודים מתייסרים בגלות ושכינתא בגלותא⁴, וצריכים להוציא אותם משם... אל הגאולה... האמיתית והשלימה!...

במילא, תוציא את בני ישראל מהגלות ויהי' לך נחת מהם!

ואדרבה, עבודתם של בני ישראל תהי' אז "כמצות רצונך", ובמילא התענוג בורא

(3) ראה המשך וככה תרל"ז פי"ב ואילך. פט"ו. ועוד.

(4) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.

(1) בברכת יוצר.

(2) פנחס עח, ג.